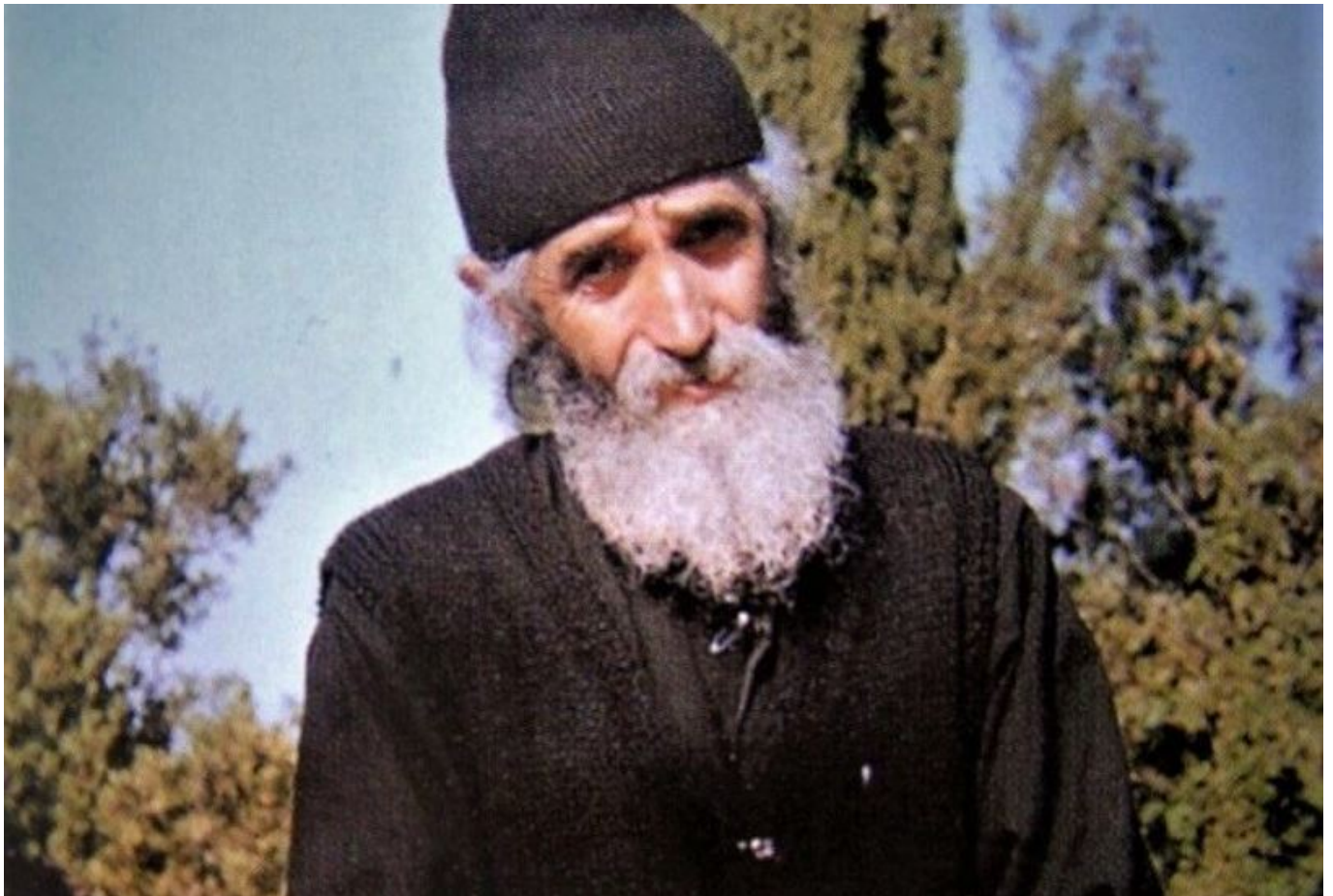

Прича о старцу Пајсију Светогорцу и младићу

Како је у разним приликама говорио старац Пајсије Светогорац (чиј спомен се прославља 12. јула), сви смо ми налик на човека, који на леђима носи џак пун старудија. Бог прилази и покушава да преузме наш терет, како ми не бисмо морали да теглимо тај џак пун беспотребних ствари, смећа и нечистоте, али ми га не испуштамо из руку. Ми се чврсто држимо за свој терет у намери да га вучемо за собом куда год се запутимо. Али Бог долази и покушава да нас лиши тога што нас оптерећује:

— Остави тај џак, баци га! Шта ће ти све те којештарије? Немој да га теглиш. Што си се тако закачио за њега? Шта ће ти? Да ли желиш стварно да се забадава мучиш?

Али ми ни за шта на овом свету не испуштамо терет! Попут тврдоглаве дечурлије смо, која се чврсто држе нечега и неће да пусте.

Испричаћу вам једну причу. Дошао је на Атос један младић, желећи да постане монах, али су га мучиле неке потешкоће. Једанпут када је био у

храму старац га је погледао право у лице и рекао себи:

— Гле, ти тог младића, он не дозвољава ниједној својој мисли да му побегне!

То јест, он не допушта себи да ни на пет минута остане без разних помисли, које га прогањају.

— Његов ум је као воденица, стално нешто меље. Стално набацује неки материјал, неко камење, а из свега тога остају само прах и песак.

Старац га је позвао и обратио му се:

— Иди овамо! Зашто само стојиш ту као телевизијска антена и примаш све таласе, које ти одашиљу! Пустите бар једну мисао да одлети! Твој ум је воденица, која се непрестано врти. Обрати пажњу и не пуштај сваку мисао у свој ум! Ако пустиш у себе све камење, природно је да ћеш од тога добити само стуб прашине и песка. У свој ум пуштај само добар материјал. Пустите благе мисли, молитву, јер овако више не иде и само мучиш себе. Све што си досад млео, пало је на твоју душу, а не на неког другог. Узалуд се мучиш.

Човек мора да научи да пази да његов ум не буде у бесконачном хаосу, да не буде нереди који нам штети. Наш ум нам може створити пуно проблема, ако то допустимо. Стога се морамо обратити Богу кроз молитву, исповест, скрушеност. Том приликом, морамо оставити иза себе све што нас обузима у руке Божије. Тада ће наша душа бити мирна и спокојна.

Христос је дошао на овај свет да нас утеши, а не да нас збуни и оптерети недоумицама. Он зна колико нам је тешко и колико смо потиштени и зато је дошао да нам да спокој и одмор. То је велика моћ, а Црква њоме располаже.

Причу испричао Митрополит Лимасолски Атанасије

Приредила Љиљана Поповић

Фото: pemptousia.gr

mitropolija.com